

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS "ELMS D'ACER"

Demà i demà passat celebren un Congrés, a Berlín, els "Elms d'acer". Qui són aquests senyors de la closca dura, que ells mateixos s'anomenen els "Elms d'acer"?

Els "Elms d'acer" és una organització ultranacionalista alemanya que somnia amb restaurar l'imperi a l'interior i cercar la revanche dels desastres passats a l'altra banda de la frontera.

Així ho ha declarat Seldte, el president de la Stahlhelm, en una Assemblea de l'organització celebrada a Dresden, fa poc.

Els "Elms d'acer" aspirem —ha dit Seldte— a l'alliberament interior i exterior d'Alemanya i ens inspirarem en el més violent sentiment nacional.

Traducció *ad pedem litterae* d'aquestes manifestacions:

Els "Elms d'acer" dintre d'Alemanya volen deslliurar-se dels republicans; fora, volen venjar-se dels francesos. Mitjà per a aconseguir això, la força.

La Stahlhelm celebra el seu Congrés a Berlín, i més que un Congrés, sembla això una mobilització bèlica.

Doscents cinquanta mil "Elms d'acer" desfilaran en ordre de batalla per la capital del Reich.

Els periòdics nacionalistes anomenen a aquesta parada la marxa sobre Berlín i la comparen a la marxa dels camises negres de Mussolini sobre Roma.

Potser els "Elms d'acer" no gosin fer el que van fer els feixistes, això és, prendre el poder. Però és segur que si ho podien fer, no es descuidarien pas.

El millor serà, doncs, que els republicans no badin.

Si els "Elms d'acer" no volen fer més que una mica de comèdia, seria absurd de privar-los-hi aquest gust.

Ara, si és atemptar contra les constitucions democràtiques el que es proposen, el que han de fer els liberals berlinesos és rebre's a canonades.

PER CAUSES ALIENES A LA NOSTRA VOLUNTAT, NO PODEM AVUI INSERIR L'ARTICLE QUE, SETMANALMENT, PUBLICA EN AQUESTES COLUMNES EL NOSTRE COMPANY ANGEL SAMBLANCAT

JAHISOM

El Govern anglès, que ha infestat la premsa europea de notícies insidioses, mentre el partit xinès Kouomintang ha estat mitit, deixa veure l'orella, la grossa orella de la City, des de què En Chang-Kai-Chek (Chang-Kai-Xec, com li diuen els redactors diplomàtics de la premsa mundial) ha acceptat de fer-se el servidor dels seus interessos.

El to del Govern britànic ha canviat rodonament. Ja no es tracta d'accendir a les peticions xineses i practicar una política de revisió dels tractats, tal com si li proposà a l'Eugenio Chen quan aquest ministre dels afers exteriors del govern de Canton, parlava als anglesos com a cap dels afers d'una Xina disposada a foragitar, de grat o per força als carnificins dels drets més elementals d'un poble.

Ara ja hi han tres mesos de xinesos. Ara ja està el Yang-Tsé lloure i pot anar-se a bombardejar Hankow, o a prendre per assalt les posicions d'abans. En Chang-Kai-Chek ha fet un bell treball.

Potser quan aquestes ratlles es publicaran, l'Anglaterra ja haurà deixat caure la caretta, i, definitivament, la guerra serà un fet contra la Xina —la guerra oberta, sense mitjots mots, és a dir, els vaixells de l'Albió, la rossa de mal pèl, anant a l'envaïment colonitzador de la conca del Yan-Tsé-Kiang.

Les lliures estenmes de la City tenen prou poder per a provocar semblants males; més, és que la Rússia, antípoda de l'Anglaterra en tots els terrenys, tolerarà una semblant incursió en el Riu Blau?

Ara per ara, no ens amenaça pas un cataclisme mundial: les forces del món estan prou ben classificades. Mes l'Anglaterra, amb el seu procedir, crea un nou estadi de preparació catastròfica. La guerra del 14 sortí dels Balcons. La propera guerra mundial amb què vol obsequiar-nos l'Anglaterra, sorgirà d'Orient —punt de vida o de mort de la corrupció mundial de l'actualitat: la City, de Londres.

ANTONI PENA

LA PRIMAVERA EXPLOTA

—Ai, ai! L'altra vegada, el mal també em va atacar al mateix lloc!

De re massònica

El rei de Suècia, gran mestre de la Massoneria del seu país, ha enviat, amb motiu de la seva visita a Espanya, un telegramma de salutació a la Gran Logia Espanyola i als massons espanyols. Això ha estat causa de què, a les columnes d'un popular diari de Barcelona, hi aparegueren una mena de protesta, fonamentada (?) en allò de què la Massoneria no admet títols nobiliaris ni categories hereditàries, etcetera, etc.

En primer lloc, creiem, volgué germà, que la Massoneria no deu mai fer públiques, i del domini de tothom, les seves finalitats, i, en segon i principal, ens sembla també que convé donar una sensació de força real—o un avís, més o menys dissimulat, palesant, per exemple, la identificació amb un cap d'Estat—dins determinades circumstàncies, tals com les d'ara, quasi compassivament—veiem En Mussolini i quatre imitadors seus lluitant contra l'invisible, donant garrotades d'or i seguint una política suicida, i tan suicidal! Que no? Ja ho direm darrere. Entesos?

II

I ara, siguem més concrets. Nosaltres seguim, amb el desencoratjament més absolut, amb el pessimisme més irremediable, les evolucions del nostre país. I, de tant en tant, llegim algun diari. I, de tant en tant, mirem alguna revista, alguna fulla que, de casualitat, o sense casualitat, arriba a les nostres mans. I varem veure, fa pocs dies, en un diari de gran circulació, la reproducció d'una caricatura d'un diari italià, no de la Itàlia d'En Garibaldi—d'aquell Garibaldi—, sinó de la d'aquest brètol d'ara. I hem llegit—perdó!—una "Hoja dominical" recent.

I, d'això, i d'altres coses, en treiem la sensació positiva de què, els elements reaccionaris, els clericals, tota la gent negra i sempre retrograda, creien arribada la seva hora—oblidant que la seva hora té damunt una colla de dotzenes d'anys definitius —, treballa, punxa, furga, inquireix, intriga—exercicis espirituals, embrutificant les parets i dels esperits a les viles acèfals—Girona—per anorrear els principis massònics, mercès als quals, ella mateixa—mitem enerra—respira i menja.

I, bé, però, no cal pas amoninar-se per això. Sortosament, els governs saben d'on sortí l'intent de dissolució i ruïna de la pàtria—i no, precisament, de la Massoneria, la més patriòtica de les institucions—i, sortosament també, cap autoritat massònica ha capitanejat—ni capitanejarà—un grup de bandolers, per a esmorzar un tren i robar de viu en viu els inofensius viatgers, com ho han fet—al crit de "Cristo rey"—a Mèxic aquells sacerdots catòlics—els noms dels quals no recordem, ni ganes de què parla, en nota oficial, la Legació d'aquell país, nota que, de grat o de mal grat, han reproduït tots els diaris, tant avançats com reaccionaris. Pensem que, si aquesta és la doctrina de Crist, i la que inspira als enemics de la Massoneria, que vingué d'una vegada l'Anticrist, a veure què passa. I, per a no ésser massa extensos, deixem la continuació d'aquesta qüestió—transcendentalíssima, al nostre entendre—per a un altre dia.

MORLIUS

podrien esmerçar-ne gran part en la creació de biblioteques o dedicar-los a altres fins culturals.

De prosperar la meva modesta iniciativa, quina esplendorosa florida d'entitats culturals veuriem, element tan indispensable per a elevar els pobles al nivell que els correspon i assolir el perfeccionament de la cultura universal!

JOAN APÓSTOL

L'Exercicis espirituinals

Es veritablement admirable l'activitat dels organitzadors de les tardes dels tant renomenats Sants Exercicis Espirituals. Ara tracten d'engrandir el servei de propaganda, per tal d'obtenir més èxit.

Amb aquest fi, els organitzadors dels Sants Exercicis etc., de Banyoles, han adoptat un sistema pràctic i de molt eficiència. Un o més exercitants recorren les poblacions de la comarca, i com uns moderns apòstols o corredors de la fe, van d'una casa a l'altra, cantant les extenses dels Exercicis, donant tota mena de detalls dels actes, règim alimentici, preus, etc., vigents durant els dies de clausura espiritual. I recomanant que tothom es deixi tancar uns quants dies per tal d'obtenir la salut del cos i la salvació de l'ànima.

Es de creure que el ramat cristia que tanca serà molt nombrós. I també és de prever que d'aquí poc temps, quan les bones ovelles s'escampin a pasturar per als nostres plans i muntanyes, la llana que deixaran al seu pas, serà tan abundant, que cobrirà materialment la terra. De tal manera que, degut al nostre característic endosmismament, aprofitarem l'oportunitat, i en pau i gràcia de Déu, ens hí ajaurem tranquil·lament al damunt, i sense preocupar-nos de la crisi de la indústria, del treball, de la llibertat i altres ximperies per l'estil, obrirem la boca de cara al cel, per tal de què la Providència ens alimenti amb la pluja d'un nou manà prodigiós, i així restaurarem profundament adormits per tots els segles dels segles. Amén.

S. COSTA

Les inundacions als Estats Units

A Nordamèrica tot és colossal: les ciutats, els grata-cels, els terratrèmols, les inundacions. Quan plou, ha de caure un diluvi d'aigua. Quan hi ha desbordaments de rius, s'han d'ofegar els homes i els remats per milers, s'han de comptar les víctimes i les pèrdues per milions.

Així ha succeït ara amb la pujada de nivell del Mississipí.

El Mississipí és un dels grans rius fluvials de la terra. En volum líquid potser sigui el més important.

Els seus desbordaments han d'ésser per força paurosos. El darrer, més que paurosos, sembla apocalíptic.

Quatre Estats americans — Missouri, Arkansas, Louisiana i Mississipí — han sofert les conseqüències.

Trenta mil quilòmetres de territori han estat envaïts per les onades.

Duescentes cinquanta mil persones es troben sense aixopluc.

Nombrosos pobles han desaparegut sota d'aquest diluvi.

La ciutat d'Arkansas es troba com una illa en mig del mar.

Nova Orleans, que és tan gran com Barcelona, està a punt de sofrir l'escomesa del riu devastador.

Per a salvar-la hi ha hagut necessitat de fer saltar els dios que canalitzen el riu cap a l'Atlàntic.

Les subscripcions per a socórrer les víctimes, sumen ja molts milions de dòlars.

Fins ara es té la notícia de la mort de quatrecentes persones.

La llei contra les Trade-Unions

Ha començat a la Cambra dels Comuns la discussió de la llei contra els Sindicats que presenta el Govern conservador britànic.

En aquesta llei reaccionària es declara illegal la vaga general.

Es consideren també delictives les coaccions, les amenaces i les intimidacions per a fer abandonar el treball als obrers.

S'imposa el respecte més absolut als esquirols.

Es prohibeix dedicar a finalitats polítiques i electorals les cotitzacions de les Trade-Unions.

Els empleats de l'Estat no es podran declarar en vaga i hauran de jurar fidelitat a l'Administració.

Per aquestes breus indicacions es pot deduir tot el contingut de l'articulat de la llei.

Totes les conquestes obreres del segle XIX

queden virtualment anul·lates pels seus preceptes draconians.

No hi hauria, si s'aproven, més dret de vaga ni més esperança de redempció pacífica per al proletariat.

Així, la polsaguera aixecada en els mitjans obrers per a aquest "bill" històric, ha estat formidable.

El "Labour Party" ha mobilitzat tots els seus efectius per a combatre'l.

La batalla del segle anomena Mac Donald a aquest duel entre el treballisme i els conservadors.

Veritablement, si els guanys obtinguts en cent anys de lluita legal es perdren, les conseqüències serien pauroses.

El Primer de Maig

Per a l'observador lleuger, amb prou feines si es veia el primer de maig. Era diumenge, i la festa ja era portada pel calendari. Així és que la festa de l'home que treballa, semblava mig embeguda per la festa ortodoxa oficial.

Però, tot i això, el primer de maig, la festa

legítima, treia el cap per tot arreu. No era pas aquella marxa revolucionària que — com deia l'il·lustre Rovira i Virgili — sacsejava el primer de maig dels primers temps de l'era proletària que arrengona de la Gran Guerra, no. Aquells primers de maig, amb flaire de pòvora, amb desgràcies personals i amb l'ai al cor, ja han passat. No tenien raó de durada.

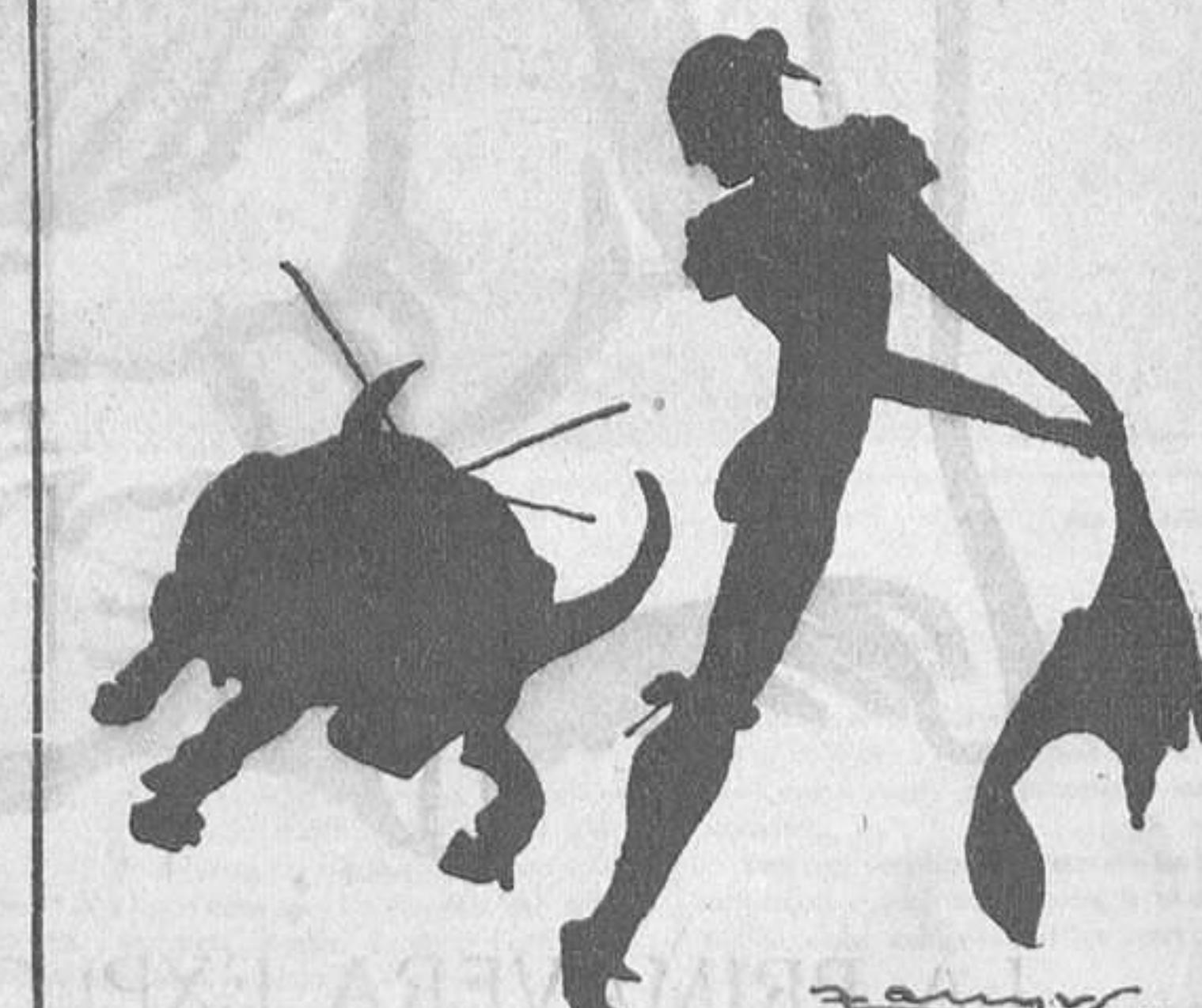
AIGUA QUE CORRE

Es veu que els Estats Units, el país de l'or fins ara, corre perill, d'aviat ésser el país de l'aigua, car l'immens Mississipí cada dia més s'expandir i amenaça arrosgar algunes ciutats molts maques. Si no es prenen precaucions, com ja s'han pres formidables. La bella Nova Orleans, per no veure's inundada, ha tingut de rompre un dic que al Mississipí tancava el pas, perquè no es fixess a terres que són més baixes. Rombut el dic, està clar, hectàrees i més hectàrees de terres de bona cultius resulten del tot negades amb pèrdues de molts milions de dòlars i amb la recerca dels que s'hauran de gastar per a tornar a poblar-les. Un altre dic s'és romput a l'empenta de les aigües que han penetrat tot seguit en la gran ciutat d'Arkansas, causant perjudicis grans quasi bé a totes les cases, a la indústria i al comerç i a la gent que, espaventat, fuig perquè no vol morir a casa seva ofegada.

Oh!, el gran imperi de l'or, oh!, la República magna, la que aixeca rasca-cels, la que les muntanyes talla per obrir amples canals, i també a casa dels altres vol tallar el bacallà com succeeix a Nicaragua; la força dels seus milers de vaixells, de ses potentes esquadres de novells aeroplans que la fan tan respectable, amb son "bluff" espelindrant de coses extraordinàries, ara, té de rebre fort sense poder defensar-se a les empentes d'un riu que ha agafat moltes agalles, i que la liesca li fa talment com si fos Espanya, la feble Espanya, on també els rius exint-se de mare ens dónen de tant en tant uns disgustos de ca l'Ample, perquè som "imprevisors", i només amb santa Bárbara solem pensar quan al cel comença alguna tronada. El que clarament vol dir, cosa que a tot arreu passa, que la palla veiem bé a l'ull del veí de casa, i en canvi la biga no que a la vista se'n atansa, o bé en altres termes dit, "que a tot el món couen faves".

Perdoneu la traducció, que resulta detestable de l'adagi castellà, que tan bellament encaixa amb el que volia dir d'una manera ben gràfica.

oli, entusiasmant. Era una festa que es respirava, que eixamplava el cor i els pulmons, serenament, com una gran alenant pura. Per tot arreu. A les Planes, per aquelles rodones d'arrossaires, i per les altres rodones de sardanistes espontanis, als teatres, als camps deportius,

als "toros", pel carrer. A tot arreu es palparà una festa més festa que un diumenge ordinari. Era la festa del Treball. I bé: ja ha passat, ha passat amb pau, amb dignitat, amb serenitat. Que per molts anys.

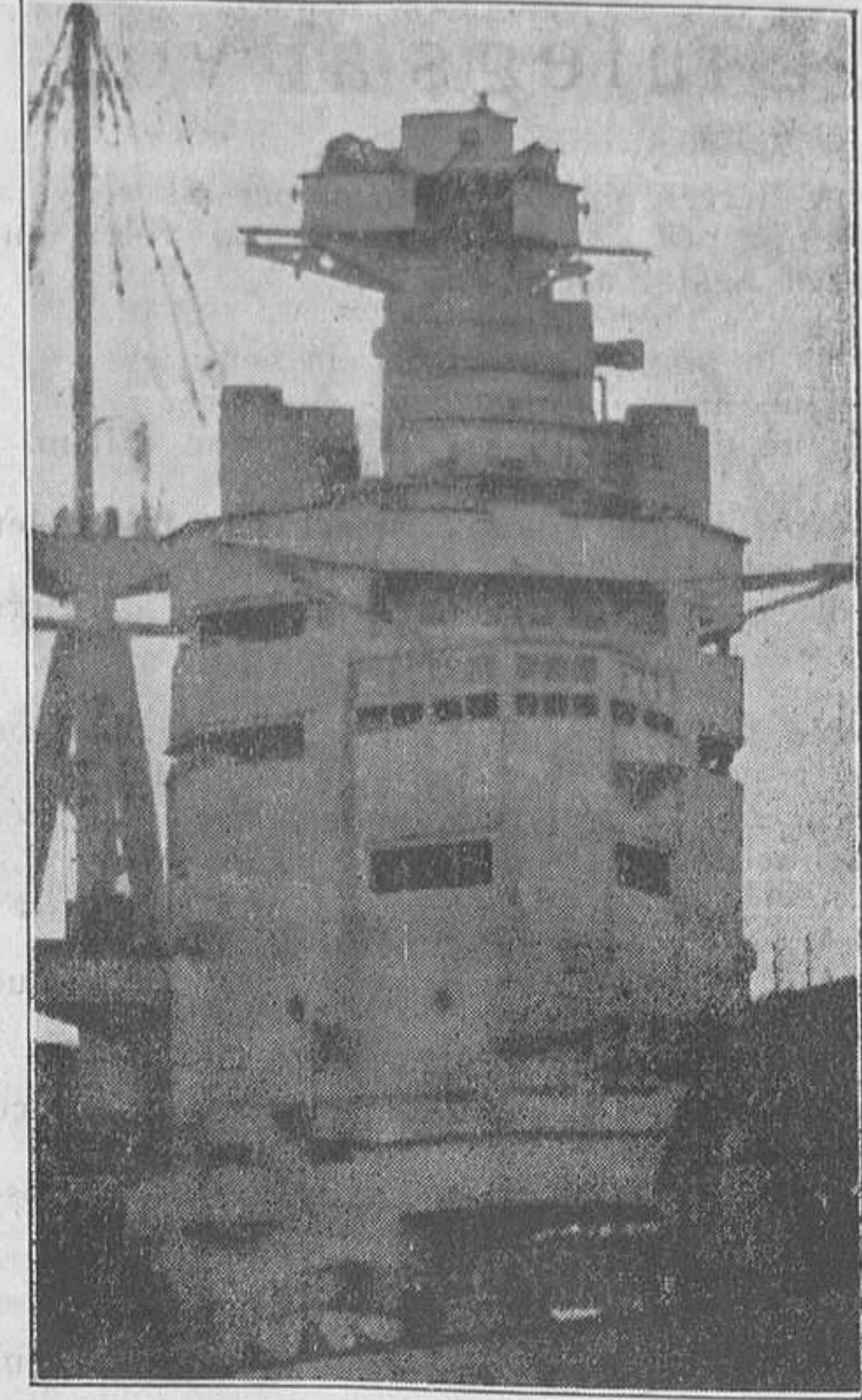
TANYUS.

FLOK

EL CLAM DEL PAGES

Aigua! Aigua! Envieu-nos aigua!
—Noi, no et puc servir. Tota la que tenia l'han mineralitzat els rics.

LA PACIFICACIÓ DEL MON

Això, aquesta cosa enorme, no és una casa per a obrers; és la torre del "Nelson", un nou vaixell de guerra

"El Dia", de Terrassa, protesta de la literatura valenta, de la literatura viril. Diu que a Catalunya no li convé aquesta mena de literatura.

Li deu convenir més la del rampló Folch i Torres, que està idiotitzant a tota una generació.

A Madrid s'han pres en "serio" l'homenatjar a Mossèn Cinto Verdaguer.

Ja et dic jo!

A França ha estat detingut el secretari de la Unió General de Treballadors.

I per això els herois del 93 van conquerir els drets de l'home?

Imprenta La Campana i L'Escala : Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

M afirmo y ratifico en qua la Sra. Bárbara Marchisio vocaliza à la perfecció; però en aquesta òpera no es mes que la germana de la celebritat Carlota Marchisio.

Jo m'guardare prou de dir que no doa expressió al cant; comprench també que la veu es de bona qualitat y que passa à la nitja veu casi inestablement y de un modo artístich; però jo li trobo una estonació hipocondriaca, un accent nostàlgic que acaba per ferme posar à mi de mal humor. Lo de la Barberina es impossible com una flauta; però en el seu paper triesta. Un, cas 2, pot estar de dir: li i be dona regalissim del cap, potser se'n anan com de dí.

En quant al cant material de la part de Arasce, ab llaueres excepcionals à mi no m'ha satisfet. Rossini té axò Quant no s'cantan las sevas obres ab la corecció que cania la Carlota, quant no s'anima aquell ocean de notes ab lo secret de la inspiració, la rabo escolta y aproba algunes vegadas; pero l'cor no s'adixona seixanta.

Jo ho sé que executa barbarement, la Barbara; ab les delicades y magistrals cadencies que fa en companyia de sa germana y vaig tenir prou; ja sé també que aquella magnifica escala cromàtica ascendé y descendé ab que corona l'ora es de un gran merit; però la veritat es que jo vaig pagué entrar en el temple de Babilonia perquè vaig adinar massa de què trobava en un ambient del teatre.

La orquestra va estar mes enebroada que en les demes òperas; però està encara tanti distants de la ràb, com ho està un llum de cuyna del sol.

Lo teatre es un poedr d'orellas; axis es que degadas quant mes ajust-mes mal efecte. Hiha ardeix seixanta que semblan tires.

La obra se sigui posada ab una magnificencia signe de tot elegi. De luxo y propietat en los trages y en las decoracions, que poden demandar. La decoració nova del se-gon paper habia de tenir sumells? Però el seu axò res: va estrar la introducció con costum *fol zero*, xamó y que va despullar que per avuy ja se'n acaba la feina!

Això es que en Koch de canfar con un *indot* va carbar. La reumatism va estar mes enebroada que en las demes òperas; però està encara tanti distants de la ràb, com ho està un llum de cuyna del sol.

Lo teatre es un poedr d'orellas; axis es que degadas quant mes ajust-mes mal efecte. Hiha ardeix seixanta que semblan tires.

La obra se sigui posada ab una magnificencia signe de tot elegi. De luxo y propietat en los trages y en las decoracions, que poden demandar. La decoració nova del se-gon paper habia de tenir sumells? Però el seu axò res:

va estrar la introducció con costum *fol zero*, xamó y que va despullar que per avuy ja se'n acaba la feina!

Això es que en Koch de canfar con un *indot* va carbar.

Resumint: una farsa onts de la Carlota Marchisio podrem dir que en Sta. Creu s'ha cantat la Semiràndida.

No sé pensin gens a contestar que no ab tota la bona paraula d'entendre de Sta. Creu s'ha cantat la Semiràndida.

Lo cert es que a proposit de la Semiràndida s'han dit per la campana de la campana de Sta. Creu s'ha cantat la Semiràndida.

S'ha cantat la Semiràndida.

BONAVENTURA GATELL.

CRIADA.

Trebol... trebol... trebol...

Trovadors de Catalunya, mallorquins y valencians y de mil altres reyalmes que formen temps en derbi: ja se n'acaben els dies de present a les jorques! Rossini.

Son cent y pocs los temes que fien ara s'han portat y que hi han coses molt bones, ja se n'acaben els dies de present a les jorques! Rossini.

La reumatism es un bon xicot y això que no m'ha donat mai cap calissa, novas ni velliss.

Després de llegida la proposició y vot de censura presa en consideració en la anterior Junta per 214 votz; y no 113 com nos feren dir los catalans en lo número passat, lo señor Pera prengue la paraula en nom de la Junta de Govern per manifestar: que fos quel tot lo èxit de la proposició, la Directiva tenia ja adoptat lo seu partit.

La veritat, nosaltres ab avix de parla no hi entesem gaire, y com per de prou lo millor partit que es convindrà trobar en la oda de qua pluma, nos varem quedar sense tocarli piolita; devant de una expressió tan forta, frontonament nos varem allarmar, perquè trobásem la pissa ab estat de sit, podia donar-se això un color subversiu a la assemblea sensa com vi se cum cosa.

Tot de votz

DOS CRIADAS.

—Pat! Mariagnel! Abont vas tan cremada!

—Ay! No l' havia conegut. No'n fassis cas que avuy tinc tan atolondrade que ni menos sé ? que'm faig. Es'i tant de la mestressa y con temen convidades, tinc molta feyna, ab això adios!

(Son las uvit.)

—Que encara estás allí mateix?

—Cal ja ho estat en tres cases mes. Ara servito a un desempeigat de l'Adunata, que no es el que es vol. Vaja es un dels principals, al menys gastant molt. Son marxil y m'una seixanta que ambilen dos diners; tot lo dia m' estan atornallant y això si, no 's digubo res, perquè la senyora, sobre a tot los nobots. Per als m' en vaig d'aquesta casa, cosa que era acabó d' avisar al que li prench la cara que si no'n sap alguna cosa que m' no digni. Li podia anar a casa d' uns quanfers, però filla si volés que 't digni, la viralat,

que portés fust ja-sota en aquella casa, era un bo subjecte, may i' deya res, no mes l' veia a les horas de menjajar; al-

si, i agradavan los bons tails. May eran mes de dos y 'ban tres duros per anar à la plassa.

—Vajal adios que finch molts farf.

—Adios.

—Ah! j'escolla! com es que no vas anar a ca' Gibert.

Diumenge?

—Ayi tens rabi que no havia posat à d'úrtimo. Sopas es aquí la Paula.

—Quina Paula!, Aquella de Puigcerdà?

—Y' dos? que no es ha casat ab aquell carabineer.

—Ella d'lu que deiafai a n' ell, perci...

—Macatoff!, Tant que la senyora m' ha sococregal que portés fust ja-sota arrivar a la pescaderia.

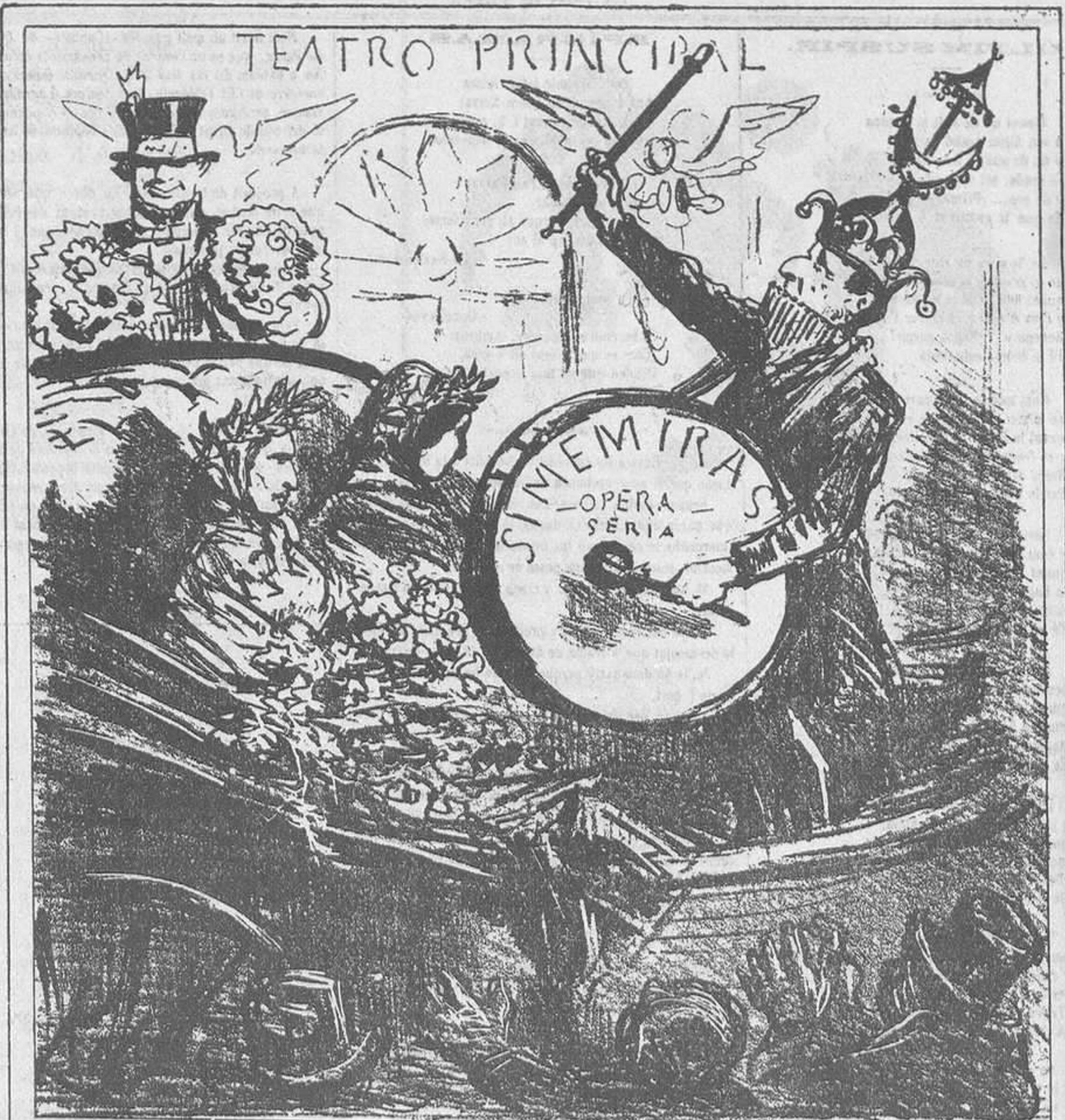
—Adios!

—Vajal a buscar Diumenge!

—Bueno!

(Son las uvit.)

Renes SAMAN

Qui sembra cult si no vé una pedregada

LA CAMPANA DE GRACIA